

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w założeniach decyzji. Skarżąca twierdzi między innymi, że wysłane w dniu 29 listopada 2019 r. przez rząd portugalski do Rady pismo zawierało dwa poważne błędy, do których przyznał się sam rząd portugalski. Polegały one na określeniu wybranego przez rząd portugalski kandydata jako „o Procurador-Geral Adjunto José Guerra” [zastępca prokuratora generalnego José Guerra] oraz na twierdzeniu, że ów prokurator pełnił funkcje śledcze i oskarżycielskie w ważnym postępowaniu w dziedzinie przestępstw godzących w interesy finansowe Unii Europejskiej. Tymczasem, prokurator powołany w zaskarżonym akcie ani nie był zastępcą prokuratora generalnego, ani też nie uczestniczył we wspomnianym postępowaniu na etapie śledztwa. Oczywiście Rada zaprzecza znaczeniu owych dwóch błędów w podjętej decyzji, jak również nie powołała się ona na nie, poprawiając je, opierając się na pozostałych argumentach rządu portugalskiego w zaskarżonym piśmie. W rzeczywistości Rada rozpatrzyła jedynie kwestię błędów dopiero po tym, jak omawiane okoliczności ujrzały światło dzienne, uzyskując duży rozgłos zarówno w Portugalii, jak i w Europie.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy. Skarżąca podnosi, że cele, jakie przyświecały przyznaniu kompetencji Radzie Unii Europejskiej w dziedzinie wyboru i powoływania prokuratorów europejskich, polegają na zapewnieniu niezależności organu, jak również na powoływaniu najbardziej wykwalifikowanych kandydatów, którzy oferować będą wszystkie gwarancje niezależności przy pełnieniu funkcji prokuratora europejskiego. Interwencja rządu portugalskiego i działanie Rady miały na celu, a przynajmniej przyniosły inne skutki niż wyżej wspomniane. Wybór i następujące po nim powołanie za pomocą zaskarżonego aktu prokuratora portugalskiego, niekoniecznie przyczynia się do powołania najbardziej wykwalifikowanych kandydatów, którzy będą oferowali wszystkie gwarancje niezależności przy wykonywaniu funkcji prokuratora europejskiego, za szkodą dla celów wynikających z ww. rozporządzeń i decyzji oraz legitymacji powoływanych prokuratorów i wiarygodności samego organu.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2021 r. – Darment / Komisja

(Sprawa T-92/21)

(2021/C 128/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Darment Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat C. Ginter)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie zmniejszenia przydzielonego skarżącej na rok 2021 kontyngentu na wprowadzenie do obrotu wodorofluorowęglowodorów, która została przekazana skarżącej przez system portalu Komisji F-Gas w dniu 15 grudnia 2020 r. oraz w drodze wiadomości wysłanej pocztą elektroniczną w dniu 12 stycznia 2021 r.;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję art. 266 TFUE poprzez nałożenie sankcji na skarżącą, mimo że Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji stwierdzającej, że skarżąca przekroczyła w 2017 r. swój kontyngent na wprowadzenie do obrotu wodorofluorowęglowodorów i nakładającej na nią sankcję.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję art. 25 ust. 2 rozporządzenia (UE) 517/2014⁽¹⁾ w związku z art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez kontynuowanie nakładania sankcji na skarżącą.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 842/2006. Tekst mający znaczenie dla EOG (Dz.U. 2014 L 150, s. 195).

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2021 r. – Boshab / Rada

(Sprawa T-103/21)

(2021/C 128/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Boshab (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciel: adwokaci T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme i T. Payan)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2020/2033 z dnia 10 grudnia 2020 r. w zakresie, w jakim pozostawiono nazwisko skarżącego w pozycji 6 załącznika do tej decyzji;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/2021 z dnia 10 grudnia 2020 r. w zakresie, w jakim pozostawiono nazwisko skarżącego w pozycji 6 załącznika I do tego rozporządzenia;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa do obrony. Skarżący podnosi kilka zarzutów szczegółowych odnoszących się do naruszenia prawa do obrony w trakcie procedur, w wyniku których Rada zdecydowała przedłużyć stosowanie wobec niego środków ograniczających, a w szczególności podnosi naruszenie jego prawa do bycia wysłuchanym w możliwych do przyjęcia warunkach.
2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie polegającego na tym, że Rada przyjęła, że skarżący brał udział w czynach stanowiących poważne naruszenia praw człowieka w Demokratycznej. Skarżący krytykuje kontekst przeglądu, który poprzedził przedłużenie stosowania wobec niego środków ograniczających i kwestionuje jakkolwiek aktualny udział w czynach, które uzasadniały decyzję o umieszczeniu jego nazwiska w wykazie osób objętych decyzją Rady 2010/788/WPZiB z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga i uchylenia wspólnego stanowiska 2008/369/WPZiB (Dz.U.2010, L336, s. 30).

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2021 r. – Kande Mupompa / Rada

(Sprawa T-104/21)

(2021/C 128/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alex Kande Mupompa (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme i T. Payan, adwokaci)